

Hareket Eğitimi Programlarında Oyunlaştırılmış Müdahalelerin Pedagojik Değeri

Deniz Ünver¹

Özet

Hareket eğitimi, uygulama alanlarında, oyunlarda, sporlarda, ortaya çıkan hareket örüntülerini inceleyen, bu hareketlerin anlamlarını çözümlemeye ve bireysel veya grup içi etkileşimlerini açıklamaya yönelik akademik bir disiplin olarak tanımlanmaktadır. Bu disiplin, motor becerilerin geliştirilmesine yönelik sistemli eğitim süreçlerini kapsayan araç ve yöntemlerin bütünüdür. Eğitim kurumları ve sosyal ortamlarda yapılandırılmış hareket eğitimi programları, çocukların düzenli bedensel etkinliklere katılımını artırmakta ve bilişsel, duygusal ve toplumsal gelişimlerini desteklemektedir. Oyun, çocukların öğrenme süreçlerine aktif katılımını sağlayan, yeni bilgileri keşfetmelerine ve deneyimlemelerine olanak tanıyan dinamik bir etkileşim biçimidir. Oyun temelli hareket eğitimi, çocuk ve ergenlerde temel hareket becerilerinin kazanılmasını sağlarken, motivasyon, öğrenmeye katılım, özgüven, sorumluluk bilinci ve sosyal becerilerin gelişimine katkı sunmaktadır. Planlı ve yapılandırılmış oyun temelli programlar, bedensel yeterlilik, koordinasyon, esneklik, kuvvet, sürat ve dayanıklılık gibi motor becerilerin sistemli biçimde gelişimini desteklemektedir.

Hareket eğitimi programlarında oyunlaştırılmış müdahaleler, pedagojik açıdan yüksek değere sahiptir. Bu yaklaşımlar, öğrenci motivasyonunu, katılımı, temel psikolojik ihtiyaçların karşılanmasını ve olumlu sosyal davranışları artırmakta, çocukların fiziksel ve psikososyal gelişimini bütüncül bir biçimde desteklemektedir. Çalışma kapsamında sonuç olarak, oyunlaştırılmış hareket eğitimi müdahaleleri, çocuk ve ergenlerin fiziksel, bilişsel ve sosyal gelişimlerini bütüncül biçimde destekleyen etkili bir pedagojik bir araçtır.

1 Dr. Öğr. Üyesi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, 0000-0003-1927-5285, denizunver@comu.edu.tr

Hareket Eğitimi

Eğitim ve öğretim, bireyin gelişimini hedefleyen; belirlenen amaçlar doğrultusunda öğrenme sürecini başlatan, sürdüren ve sonuçlandıran, bu süreçte bireyin yaşamında ve davranışlarında kalıcı değişiklikler meydana getirmeyi amaçlayan planlı ve sistematik etkinlikler bütünüdür. (Güngör vd, 2025).

Hareket eğitimi modern yaklaşıma yakın biçimde ilk ele alan Delsarte, hareketi zihin–beden–ruh bütünlüğü ve zaman–mekân birliği içinde değerlendirmiş; 1970’lerden itibaren ise hareket eğitiminin bilişsel, psikomotor ve duygusal gelişime katkıları bilimsel olarak ortaya konmuştur. Hareket eğitimi, çocukların gelişim düzeylerine uygun olarak seçilen fiziksel etkinlikler ve bilimsel temelli yöntemler aracılığıyla motor becerileri geliştirmeyi, motor performansı artırmayı ve bilişsel ile duyuşsal gelişimi destekleyen bütüncül bir öğrenme süreci olarak tanımlanır (Przysucha, 2000).

Hareket eğitimi; uygulama alanlarında, oyunlarda, sporlarda, atletizmde, yüzmede, cimnastikte ve dans etkinliklerinde ortaya çıkan hareket örüntülerini inceleyen, bu örüntülerin taşıdığı anlamı çözümlemeye ve bireyin kendi içindeki ya da grup içindeki etkileşim biçimlerini açıklamaya yönelik bir akademik alan olarak ele alınmaktadır (Koyuncu, 2024). Bu disiplin, hareketi fizyolojik bir çıktı olarak değerlendiren bir bakış açısının ötesine geçerek, bilişsel süreçler, algısal uyaranlar, çevresel etkileşimler ve psiko-sosyal dinamiklerle bağlantılı bir bütünlük içinde ele almaktadır. Bu yönüyle hareket eğitimi, motor becerilerin geliştirildiği sistemli ve amaçlı eğitim süreçlerini içeren araçların toplamını ifade etmektedir (Kırıcı, 2008).

Spor, eğitimsel etkinlikler arasında yer almakta ve bireylerin ortak hedefleri dile getirmeleri yoluyla bu hedefler etrafında birleşebilme duygusunu oluşturmaktadır (Zengin ve Peker, 2019). Bu bütünlleştirici işlev doğrultusunda, eğitim kurumları, çocuk kulüpleri, spor okulları ve serbest oyun alanları gibi yapılandırılmış sosyal ortamlarda uygulanan hareket eğitimi programları öne çıkmaktadır. Söz konusu programlar, bedensel etkinliklere düzenli katılımı destekleyerek sporun eğitimsel ve gelişimsel etkilerinin daha sistematik ve kalıcı biçimde güçlenmesini sağlamaktadır. Kurt (2025) tarafından aktarılan bulgular, bu programların çocukların benlik algılarını desteklediğini, üst düzey bilişsel işlevleri beslediğini, duygusal düzenleme süreçlerini güçlendirdiğini ve sosyal uyum becerilerini olumlu biçimde geliştirdiğini ortaya koymaktadır. Çocukların bu gelişim süreçlerine aktif katılım göstermesi, hareket eğitiminin bütünsel bir öğrenme alanı olarak değerlendirilmesini gerektirmektedir. Bu bağlamda oyun, hareket eğitimi programlarının temel pedagojik bileşenlerinden biri konumundadır. Özbar (2007), oyun ortamlarının çocuklara hem güvenli hem

de motive edici bir öğrenme alanı sunduğunu, bu alanın hareket deneyimlerinin doğal bir biçimde çeşitlenmesine imkân tanıdığını vurgulamaktadır. Oyun esnasında çocuklar; mekân farkındalığı, beden kontrolü, nesne kullanımı, yön değiştirme, hız ayarlama, ritim yakalama gibi çok boyutlu hareket özellikleriyle karşılaşmaktadırlar. Bu karşılaşmalar, çocukların motor davranışlarının gelişimsel seyrini hızlandırmaktadır.

Bakhtiar (2014) ile Aminikhah ve Daneshmandi (2024) tarafından yürütülen çalışmalarda, oyunun çocuklara sunduğu doğal hareket fırsatlarının, motor becerilerin yapılandırılmasında güçlü bir öğrenme zemini oluşturduğu tespit edilmiştir. Oyun temelli etkileşimler sırasında çocuklar çevresel uyarıları daha meraklı ve daha keşif odaklı bir bakışla algılayarak hareket repertuarlarını genişletmektedir. Yeni hareket örüntüleri denemek, hız veya denge gibi özellikleri sınamak, nesne kontrolü gerektiren görevlerde strateji üretmek ve sosyal etkileşim kurmak gibi süreçler çocukların gelişim alanlarında bütünsel ilerlemeler yaratmaktadır.

Oyun ortamları, karmaşık hareket örüntülerinin basitten karmaşığa doğru yapılandırıldığı, deneme-yanılmaya dayalı öğrenmenin doğal biçimde sürdüğü ve çocuğun içsel motivasyonunun yüksek kaldığı alanlar olduğu için hareket eğitimi süreçlerinin etkisini artırmaktadır. Çocuk, oyun içindeki hareket görevlerini bedensel bir etkililiğin yanı sıra, bir problem çözme süreci, bir duygu düzenleme deneyimi ve bir sosyal etkileşim fırsatı olarak yaşamaktadır.

Hareket Eğitiminin Faydaları

Hareket eğitimi, çocukların fiziksel uygunluk bileşenlerinin gelişimini destekleyen temel bir eğitim alanıdır. Bu bağlamda esneklik, eklemlerin hareket açıklığını koruyan ve fonksiyonel bağımsızlığın sürdürülebilmesi için önemli bir role sahip olan bir fiziksel uygunluk unsurudur (Lowe, 2015; Brito ve diğerleri, 2013). Esneklik düzeyinin erken yaşlarda düzenli hareket uygulamalarıyla desteklenmesi gerektiği, çocukların sistemli esneklik eğitimi almadığı durumlarda yaşla birlikte bu özelliğin gerileme eğilimi gösterdiği bulgularla ortaya konulmuştur (Haywood ve Getchell, 2024). Düzenli fiziksel etkinliklerle meşgul olan çocukların, aktif olmayan akranlarına göre daha yüksek esneklik düzeylerine ulaşma eğiliminde olduğu da araştırmacılar tarafından belirtilmektedir (Batista ve diğerleri, 2018; Pařízková ve Hills, 2000). Bu çerçevede hareket eğitimi, temel motor becerilerin yapılandırılması için gereksinim duyulan planlı ve amaca yönelik eğitim süreçlerini içermektedir. Hareket eğitimi etkinliklerinin, çocukların fiziksel kondisyonunu destekleyen ve algısal-motor kapasitesini güçlendiren bir gelişim alanı olarak kabul edilmesi bu nedenle önem taşımaktadır (Altınkök, 2017).

Hareket eğitiminin bir diğer önemli bileşeni dayanıklılıktır. Araştırmalar, uygun yüklenme ilkeleri doğrultusunda yapılandırılan programlarda çocukların dayanıklılık çalışmalarına başarılı biçimde uyum sağladığını göstermektedir (Pınar ve Erkut, 2000). Weiss (1983) tarafından yapılan araştırmanın sonuçlarına göre kısa süreli ve yüksek yoğunluklu etkinlikler, çocuklarda anaerobik dayanıklılığın değerlendirilmesinde yeterli olmaktadır. Bu doğrultuda oyun temelli hareket etkinliklerinin dayanıklılık gelişiminde etkili bir araç niteliği taşıdığı anlaşılmaktadır.

Koordinasyon gelişimi de hareket eğitimi kapsamında değerlendirilen temel bir alandır. Koşma, sıçrama, tırmanma, yakalama ve takla gibi hareketler, koordinasyonun çok yönlü yapısını oluşturmaktadır. Bu becerilerin sistemli biçimde işlenmesi, bireyin motor repertuarını genişletmekte ve bütünsel gelişimine katkı sağlamaktadır. Hareket eğitimi programlarının, çocukların etkinliklere daha yüksek motivasyonla katılmasını sağladığı ve grup içi etkileşimleri daha işlevsel hale getirdiği ifade edilmektedir (Aracı, 2004). Bu becerilerin kazanılması, çocuğun günlük yaşamında tercih ettiği boş zaman etkinliklerini ve uzun vadeli yaşam tarzı eğilimlerini de şekillendirmektedir.

Sürat becerisi, çocukların fiziksel performansını doğrudan etkileyen ve temel hareketlerin uygulanmasında belirleyici nitelik taşıyan bir motor unsur olarak tanımlanmaktadır. Hareket eğitimi süreçleri, sürat gelişiminin erken yaşlarda desteklenmesini mümkün kılan eğitimsel ortamlar sunmaktadır. Çok yönlü hareket programlarının uygulanması, sürat gelişiminin izlenmesine ve çocuğun fiziksel kapasitesinin yapılandırılmasına katkıda bulunmaktadır (Kayapınar, 2011). Sürat yeteneğinin yaşla birlikte artış gösterebildiği ve küçük yaşlarda başlatılan eğitim süreçlerinin ilerleyen dönemlerde performans gelişimini desteklediği bildirilmiştir (Altınkök, 2015).

Kuvvet gelişimi açısından çocuklarda görülen artışın yaşa ve cinsiyete bağlı değişkenlik gösterdiği araştırma bulgularıyla ortaya konulmuştur. Erkek çocuklarında kuvvet artışının 6, 8, 13 ve 14 yaşlarında belirginleştiği; kızlarda ise bu artışın 4 ve 9 yaşlarında daha görünür hale geldiği ifade edilmektedir (Kovar, 2004). Okul öncesi dönemde büyük kas gruplarını zorlayıcı etkinliklerin önerilmemesi, buna karşılık ince motor becerilerini geliştiren etkinliklere önem verilmesi gerektiği belirtilmektedir (Aracı, 2004). Cinsiyete bağlı gelişimsel eğilimlerin 10–11 yaşlarından itibaren farklılaşmaya başladığı, bu dönemden sonra çocuklara uygun düzeyde bayrak yarışı, itme, tırmanma ve hafif sıçrama etkinliklerinin uygulanmasının kuvvet gelişimini desteklediği bildirilmektedir (Muratlı ve diğerleri, 2007; Çetin ve Flock, 2011).

Hareket eğitimi, etkinlik sürecine katılan çocuğun gelişim alanlarını çok boyutlu biçimde etkilemektedir. Bedensel formun ve iskelet yapısının

güçlenmesine katkı sunmaktadır; duygusal iyilik halinin yükselmesine uygun bir ortam oluşturmaktadır. Bireysel sorumluluk bilincinin ilerlemesine zemin hazırlamakta, kurallara uygun oyun davranışlarının edinilmesini desteklemektedir. Çocuğun iletişim kurma kapasitesi bu süreçte artmakta ve kendine değer atfetme eğilimi güçlenmektedir. Duyusal farkındalık gelişerek çocuğun bedensel uyarıları algılama yeterliği ilerlemektedir. Akademik başarı üzerinde olumlu etkiler ortaya koyduğu belirtilmektedir (Muratlı, 2007). Hareket eğitimi, çocuğun kendi kapasitesi ve yeteneği doğrultusunda özelliklerini geliştirmesine imkân tanımakta; demokratik yaşamla ilişkili sorumluluk duygusunun ilerlemesine ve hem kendine hem çevresine yönelik saygı bilincinin yükselmesine katkıda bulunmaktadır (Çamlıyer ve Çamlıyer, 2018).

Oyun Temelli Hareket Eğitimi

Eğitimde öğretim yöntemleri, çocuklara istendik davranış ve becerilerin kazandırılmasını hedefler; bu süreçte farklı yöntemler birlikte kullanılır. Hareket eğitimi ise öğrenmeyi yalnızca motor değil, bilişsel, sosyal ve duygusal gelişimi kapsayan bütüncül bir yaklaşımla ele alır. Öğretim yöntemleri, çocukların bireysel, sosyal ve psikolojik gelişimini destekleyecek biçimde seçilmelidir. Bireysel farklılıklar gözetilmeli, yeterli öğrenme zamanı tanınmalı ve ders sonunda genel bir değerlendirme yapılmalıdır (Erkut, 2024).

Oyun, çocukların çevrelerini anlamlandırmalarına, yeni bilgileri deneyimleyerek öğrenmelerine ve bilişsel süreçlerini yapılandırmalarına katkı sağlamaktadır. Onyango ve diğerleri (2021), oyunun çocukların öğrenme sürecini destekleyen zengin bir eğitim materyali niteliği taşıdığını ve çocukların bilişsel-esnekliğini güçlendirdiğini belirtmektedir. Oyun aynı zamanda temel hareket becerilerinin edinilmesinde merkezi bir konuma sahiptir. Castañer ve diğerleri (2016), oyun yoluyla kazanılan hareket deneyimlerinin çocukların motor yeterliklerinin gelişiminde belirleyici olduğunu vurgulamaktadır. Temel hareket becerileri (koşma, sıçrama, fırlatma, yakalama gibi) çocukluk döneminde biçimlenmekte ve gelecekteki sportif katılım için bir altyapı oluşturmaktadır (O'Hagan ve diğerleri 2022). Bu nedenle hareket becerilerinin erken yaşlarda planlı eğitim süreçleriyle desteklenmesi büyük önem taşımaktadır. Jefferson-Buchanan (2022), temel hareket becerilerinin öğretiminde yapılandırılmış programların gerekliliğini ortaya koymakta; öğretim sürecinin pedagojik niteliğinin çocukların uzun vadeli motor gelişimi üzerinde etkili olduğunu ifade etmektedir. Bu doğrultuda spor eğitiminin temel alanlarından biri olan hareket eğitimi, çocuklarda temel becerilerin sistemli biçimde kazandırılmasını amaçlamaktadır (Kayapınar, 2002). Oyun temelli hareket eğitimi programları ise bu gelişim sürecine ek bir nitelik kazandırmaktadır.

Yalfani, Bak ve Asgarpoor (2023), oyun temelli programların çocukları motive ettiğini, baskı oluşturmeyen ve destekleyici bir öğrenme ortamı sağladığını belirtmektedir. Jefferson-Buchanan (2022) bu ortamın demokratik bir yapıya sahip olduğunu ve her çocuğun kendi gelişim düzeyine uygun bir öğrenme deneyimi yaşayabildiğini ifade etmektedir.

Temel hareket becerilerinin kazanılması sürecinde çocuklara ilgi uyandırıcı ve gelişimsel açıdan uygun etkinlikler sunulması, motor becerilerin güçlenmesine yönelik fırsatların çeşitlenmesini sağlamaktadır. Bu noktada öğretim sürecinin içeriği kadar öğretim yaklaşımının niteliği de önem taşımaktadır. Hareket eğitimi, yalnızca hareketin uygulanmasına değil, hareketin anlaşılmasına, yorumlanmasına ve keşfedilmesine yönelik bir öğrenme alanı oluşturmaktadır (Özer ve Özer, 2000). Kırıcı (2008), bu sürecin motor becerileri geliştirmeyi hedefleyen sistemli eğitim araçlarının bütününe kapsadığını belirtmektedir. Yamaner ve Çalbıyık (2021) ise hareket eğitiminin paylaşma, hissetme, problem çözme ve etkili düşünme gibi sosyal ve bilişsel süreçleri de desteklediğini göstermektedir.

Planlı hareket eğitimi programlarının etkililiğini artıran en önemli unsurlardan biri, çocuğun doğal gelişim ortamı olarak tanımlanan oyundur. Özbar (2007), oyunun çocuğun günlük yaşamındaki en doğal öğrenme bağlamı olduğunu ve pedagojik etkileşimi kolaylaştırdığını aktarmaktadır. Oyun, çocukların bedensel farkındalıklarını artıran ve farklı hareket örüntüleriyle karşılaşmalarını mümkün kılan zengin bir deneyim alanı oluşturmaktadır. Bu sayede çocuklar, hareket örnekleriyle tanışarak motor becerilerini pekiştirmekte ve geliştirmektedirler. Öte yandan, hareket eğitimi, çocuğun duygusal ve sosyal alanlarda deneyim kazanmasına imkân vermektedir. Sistemli biçimde yapılandırılmış bir hareket eğitimi süreci, çocuğun akranlarını tanımasına, ortak bir düzen içinde hareket etmesine ve etkili iş birliği kurmasına da yardımcı olmaktadır (Özer ve Özer, 2005).

Hareket Eğitimi Programlarının Kapsamı

Çocukların davranış örüntülerini biçimlendiren ve eğitim sürecindeki hedeflerin gerçekleşmesini mümkün kılan temel unsurlardan biri içeriktir. Eğitim içeriği, amaçlarla uyumlu bir yapıda oluşturulmakta; çocukların hazırbulunuşluk düzeyleri dikkate alınarak somuttan soyuta, basitten karmaşığa ve kolaydan zora uzanan öğretim ilkelerine göre yapılandırılmaktadır (Nalbant, 2020). Bu düzenleme, öğrenme yaşantıları arasında mantıksal bir ilerleme kurulmasını ve becerilerin birbirine ön koşul oluşturacak biçimde sıralanmasını sağlamaktadır.

Hareket eğitimi kapsamında hazırlanan içerik, çocukların fiziksel uygunluğunu, motor yeterliklerini ve algısal motor gelişimini destekleyen bir çerçevede planlanmaktadır. Programlar genellikle yer değiştirme becerileri, nesne kontrolü becerileri ve denge becerilerini geliştiren etkinliklerden oluşmaktadır. Bu etkinlikler aracılığıyla çocuklarda temel hareket becerilerinin yanı sıra beden farkındalığı, hareket yeterliliği ve bedensel uygunluk bileşenlerinin gelişimine de katkılar sunmaktadır.

Gallahue'nun (1996) içerik modeline göre devinim becerileri, bireyin hareket ettiği konum, hareketin gerçekleştiği ortam ve bedenın obje ile etkileşimi üzerinden sınıflandırılmaktadır. Bir noktadan başka bir noktaya doğru yapılan hareketler yer değiştirme becerileri olarak ele alınmaktadır. Objelerle yapılan hareketler nesne kontrolü becerileri çerçevesinde değerlendirilmektedir. Durağan ya da hareket hâlindeki bedenın dengeyi koruma süreci ise denge becerilerini oluşturmaktadır. Gallahue (1996)'nın bu sınıflandırması, hareket eğitiminin içerik planlamasında temel referanslardan biri olarak kabul edilmektedir.

Hareket Eğitimi Programlarında Oyunlaştırılmış Müdahaleler

Oyunlaştırılmış ya da oyun temelli hareket eğitimi yaklaşımları, motor gelişimi merkeze almakla sınırlı kalmayan, psikolojik iyilik hâli, öz-yeterlik algısı, motivasyon, sosyal uyum ve katılım sürekliliği gibi alanlara da katkılar sunmaktadır. Hareket eğitimi programlarının temel gücü, çocuğun doğal öğrenme biçimi olan oyunu eğitsel yapıyla bütünleştirmesi ve hareketi hem bilişsel hem duyuşsal hem de fiziksel süreçlerle birlikte ele almasıdır.

Son yıllarda artan bilimsel ilgi, oyun temelli müdahalelerin etkilerini daha sistemli biçimde ortaya koyan araştırmaların çoğalmasına yol açmıştır. Mo ve diğerleri (2024) tarafından gerçekleştirilen araştırmada, oyun temelli fiziksel etkinliklerin çocuk ve ergenlerin fiziksel etkinlik ortamlarına yönelik “keyif/ zevk” düzeyini anlamlı biçimde artırdığı rapor edilmiştir. Araştırmacılar tarafından yapılan bu araştırmada; beden eğitimi derslerinde oyunlaştırılmış uygulamaların algılanan memnuniyeti yükselttiğini, bu etkinin özellikle 30 dakikalık oturumlar ve haftada 1–3 seans aralığında daha belirgin biçimde ortaya çıktığı sonucuna ulaşılmıştır. Çalışma kapsamında elde edilen bu sonuç, oyunun pedagojik bir araç olarak motivasyonel süreçlere doğrudan etki edebildiğini göstermektedir.

Cocca ve diğerleri (2020) tarafından yürütölen uzun süreli bir müdahale çalışması da benzer biçimde, oyun temelli beden eğitimi programlarının motor becerilerin yanı sıra, fiziksel uygunluk değişkenleri ile psikolojik sağlık göstergelerinde de önemli gelişimler ortaya çıktığı tespit edilmiştir. Araştırmada 6 aylık oyunlaştırılmış bir programın, 10-12 yaş aralığındaki çocuklarda

özsaygıyı yükselttiği, stres ve anksiyete düzeylerinde ise anlamlı azalma meydana getirdiği tespit edilmiştir. Araştırmacılar tarafından gerçekleştirilen çalışma kapsamında elde edilen bu sonuç, oyunun çocukların duygusal düzenleme kapasitesini destekleyen bir öğrenme ortamı oluşturduğunu göstermektedir.

Oyunlaştırılmış müdahalelerin temel hareket becerileri kapsamında ele alan Valadi ve diğerleri (2025), temel hareket becerileri ile belirli spor becerilerini bütünleştiren oyun temelli bir pedagojik modelin, çocuklarda fiziksel okuryazarlığı güçlendirdiği sonucuna ulaşmışlardır. Fiziksel okuryazarlık, motor yeterlik, motivasyon, fiziksel aktiviteye katılım isteği ve sağlıklı yaşam alışkanlıklarına yönelik tutumları birlikte kapsayan bir çerçeve olduğundan, bu bulgu oyunlaştırılmış uygulamaların geniş bir gelişim alanına etki edebildiğini göstermektedir.

Okul ortamında yürütülen araştırmalar, oyunlaştırmanın fiziksel aktivite katılımının sürekliliğini desteklediğini, sedanter davranış miktarını azalttığını ve fiziksel aktiviteyi günlük yaşamın doğal bir parçası hâline getiren davranış örüntülerinin oluşumunu güçlendirdiğini ortaya koymaktadır. Çoruh ve diğerleri (2024) tarafından gerçekleştirilen bir başka araştırmada oyunlaştırılmış okul temelli fiziksel aktivite uygulamalarının öğrencilerin katılım düzeylerini yükselttiğini ve davranışsal bağlılığı güçlendirdiğini ifade edilmiştir. Oyun temelli müdahalelerde kullanılan geri bildirim mekanizmaları, aşamalı görev yapıları, puanlama sistemleri ve sosyal etkileşim fırsatları, çocukların gelişim süreçlerini destekleyen pedagojik bileşenler olarak değerlendirilmektedir.

Bunun yanı sıra, Hareket eğitiminde oyunlaştırılmış müdahalelere yönelik araştırma tasarımları genel olarak iki temel başlık altında incelenmektedir: yapılandırılmamış aktif oyun ve yapılandırılmış aktif oyun. Yapılandırılmamış aktif oyun, çocukların minimum yönlendirme ile katıldıkları, serbest ve gevşek biçimde organize edilmiş oyun etkinliklerini kapsamaktadır. Bu kapsamda yürütülen çalışmalarda, çoğunlukla herhangi bir ek öğretimsel müdahale olmaksızın serbest oyuna yer verilmiş; bazı araştırmalarda ise ekran süresinin baskın olduğu aktif video oyunlarının aksine, ebeveynlere uygun oyun içerikleri sunan dijital uygulamalar aracılığıyla aktif oyun davranışı desteklenmiştir (Adamo vd, 2016). Ayrıca bazı yapılandırılmamış aktif oyun müdahalelerinde, okul öncesi çocuklar için zenginleştirilmiş oyun ekipmanları ve cazip oyun ortamları tasarlanmış; kimi çalışmalar ise bu oyunları çocukların ev dışı kullanımına uygun olacak şekilde açık alanlara yerleştirmiştir.

Beceri odaklı geleneksel beden eğitimi yaklaşımlarından farklı olarak yapılandırılmış aktif oyun, hareket eğitiminde oyunlaştırma temelli, eğlenceli ve hedefli fiziksel etkinlikler sunmaktadır. Bu tür müdahalelerde oyunlar belirli kazanımlara yönelik olarak planlanmakta, çocukların aktif katılımı

öğretmen ya da uzman rehberliğiyle desteklenmektedir. İncelenen çalışmaların bir bölümünde yapılandırılmış aktif oyun alt gruplarına yer verilmiş; bazı araştırmalarda açık hava oyun alanlarında planlı oyunlaştırılmış müdahaleler uygulanmıştır. Ayrıca belirli projeler kapsamında çocuklara hafif ve modüler oyun ekipmanları sağlanmış, uzman eğitmenler tarafından aktif oyuna yönelik yönlendirme yapılmıştır. Bununla birlikte, bazı çalışmalarda yapılandırılmış aktif oyun tasarımına ilişkin ayrıntıların sınırlı olduğu görülmektedir. Genel olarak bu bulgular, oyunlaştırılmış müdahalelerin hareket eğitimi alanında farklı bağlam ve düzeylerde uygulanabildiğini ve çocukların fiziksel aktiviteye katılımını destekleyici önemli bir yaklaşım sunduğunu ortaya koymaktadır.

Hareket Eğitimi Programlarında Oyunlaştırılmış Müdahalelerin Pedagojik Değeri

Temel hareket becerileri, spor, oyun ve diğer özgül fiziksel etkinliklerde gerçekleştirilen karmaşık hareketlerin öğrenilmesi için temel bir altyapı oluşturmakta olup; lokomotor beceriler, nesne kontrolü ve denge bileşenlerini içermektedir. Hareket becerilerinin gelişim düzeyi, okul öncesi dönemdeki çocukların fiziksel aktiviteye katılım sıklığını ve niteliğini belirleyen önemli bir faktördür. Bunun yanı sıra bu beceriler; vücut kompozisyonu, iskelet sistemi sağlığı, psikolojik gelişim ve sosyal uyum gibi birçok gelişim alanıyla yakından ilişkilidir. Erken çocukluk döneminde bu becerilerin kazanılması, bireylerin yaşam boyu sürdürülebilir fiziksel uygunluk ve aktif yaşam alışkanlıkları geliştirmeleri açısından kritik bir temel oluşturmaktadır (Liu vd, 2025).

Hareket eğitimi programlarında oyunlaştırılmış müdahaleler, çocukların ve ergenlerin motor beceri gelişimini desteklemenin ötesinde, bilişsel, duygusal ve sosyal gelişimlerini bütünsel biçimde ele alan bir pedagojik yaklaşımı temsil etmektedir. Oyun temelli müdahaleler, yapılandırılmış fiziksel etkinlikleri oyun temelli içeriklerle birleştirerek öğrenmeyi hem eğlenceli hem de motive edici hâle getirmektedir. Literatürde, oyun temelli yaklaşımların motor beceri kazanımının yanı sıra, katılımcıların özsaygı, motivasyon ve toplumsal etkileşim becerilerini de güçlendirdiği görülmüştür (Cocca ve diğerleri 2020; Mo ve diğerleri, 2024).

Pedagojik açıdan oyunlaştırılmış müdahaleler, çocukların hareket repertuarını genişletmelerine ve karmaşık motor örüntüleri daha etkili öğrenmelerine olanak tanımaktadır. Bu süreçte oyun, doğal bir öğrenme ortamı sağlayarak deneme-yenilme ve problem çözme deneyimlerini desteklemektedir. Özellikle temel hareket becerilerinin kazanımı açısından erken yaşta sunulan oyun temelli etkinlikler, ileriki yıllarda spora katılım ve fiziksel okuryazarlık düzeyinin artmasına da katkılar sunmaktadır (Valadi ve diğerleri, 2025). Bunun yanı sıra,

oyunlaştırılmış müdahaleler çocukların motivasyonunu artırmakta ve fiziksel aktiviteye katılım sürekliliğini sağlamaktadır. Düzenli ve keyifli bir öğrenme ortamı, sedanter yaşam biçiminin azaltılmasına ve sağlıklı alışkanlıkların geliştirilmesine yardımcı olmaktadır (Çoruh ve diğerleri, 2024). Pedagojik olarak bu yaklaşım, bireylerin hem kendi sınırlarını keşfetmelerine hem de grup içi iş birliği ve sosyal etkileşim becerilerini geliştirmelerine olanak tanımaktadır.

Hareket Eğitimi Programlarında Oyunlaştırılmış Müdahalelerin Pedagojik Değeri Kapsamında Yapılan Araştırmalar

. Her insan biyolojik yapısı gereği hareket etme ihtiyacı hisseder ancak niteliği itibarıyla performans ile ilişkili olan hareketler sporda başarılı olmak ve üst seviyede performans sergileyebilmek için gereklidir (Peker ve diğerleri, 2019). Oyun temelli veya oyunlaştırılmış müdahaleler, hareket ve beden eğitimi programlarında pedagojik açıdan yüksek bir öneme sahiptir. Bu yaklaşımlar, öğrencilerin motivasyon ve derse katılımını artırmakta, temel psikolojik ihtiyaçlarını desteklemekte ve olumlu sosyal davranışların gelişimini teşvik etmektedir. Mevcut araştırmalar, oyunlaştırmanın kısa ve uzun vadede öğrenme deneyimini zenginleştirdiğini ortaya koymaktadır.

Farklı yaş gruplarında ve sosyo-ekonomik düzeylerde yapılan çalışmalar, oyunlaştırmanın motivasyon ve katılımı anlamlı biçimde artırdığını göstermektedir. Bu etki özellikle ilkokul ve ortaokul öğrencilerinde belirgin olarak gözlemlenmektedir (Arufe-Giráldez ve diğerleri, 2022; Parra-González ve diğerleri, 2021). Ancak uzun vadeli etkiler, motor beceri gelişimi ve akademik başarı üzerindeki katkıları bakımından daha fazla araştırmaya ihtiyaç duyulmaktadır (Sal-De-Rellán ve diğerleri, 2025; Angco ve diğerleri, 2025).

Uygulamanın kalitesi, öğretmenlerin yeterliliği ve kaynaklara erişim, oyunlaştırılmış müdahalelerin başarısında kritik bir rol oynamaktadır (Quintas-Hijós ve diğerleri, 2020; Lolowang ve diğerleri, 2025). Pedagojik kazanımlar açısından, oyunlaştırma öğrencilerin motivasyon ve derse katılım düzeylerini anlamlı biçimde artırmakta, özerklik, yeterlik ve ilişkisel algılarında pozitif gelişmeler sağlamaktadır (Sotos-Martínez ve diğerleri, 2024; Li, Hew ve Du, 2024).

Fiziksel aktivite ve motor beceriler bağlamında, oyun temelli müdahaleler öğrencilerin fiziksel aktivite süresi, adım sayısı ve motor becerilerinin gelişimini desteklemektedir (Fernández-Vázquez ve diğerleri, 2024). Ayrıca, takım çalışması, iş birliği ve olumlu sosyal davranışlar teşvik edilmekte, öğrencilerin sosyal becerilerinde belirgin ilerlemeler sağlanmaktadır (Angco ve diğerleri, 2025; Soriano-Pascual ve diğerleri, 2022).

SONUÇ

Mevcut bölüm kapsamında sonuç olarak, hareket eğitimi programlarında oyun ve oyunlaştırılmış müdahaleler, çocuk ve ergenlerin motor beceri gelişimi, fiziksel uygunluk, psikolojik iyilik hâli, motivasyon ve sosyal uyum düzeylerini güçlendiren bütünsel bir pedagojik yaklaşım sunduğu ifade edilebilir. Eğitimde yapılandırılmış aktif oyun ve beceri odaklı beden eğitimi yaklaşımları, çocukların temel hareket becerilerini geliştirmede benzer düzeyde etkelediği düşünülmektedir.

Yapılandırılmış aktif oyun; planlı, amaçlı ve belirli kazanımlara yönelik olarak tasarlandığında çocuklara koşma, zıplama, atma, yakalama ve denge gibi temel motor becerileri güvenli ve motive edici bir ortamda kazandırmaktadır. Beceri odaklı beden eğitimi ise bu becerileri daha sistematik, öğretmen rehberli ve teknik ağırlıklı etkinliklerle geliştirmeyi amaçlar. Her iki yaklaşım da çocukların motor gelişimlerinin yanı sıra özgüven, katılım isteği ve fiziksel aktiviteye yönelik olumlu tutumlar kazanmalarına katkı sağlar.

Buna karşılık, yapılandırılmamış aktif oyun, çocuklara serbest hareket imkânı sunmasına rağmen, belirli hedefler ve yönlendirme içermediği için temel hareket becerilerinin gelişiminde daha sınırlı bir etki göstermektedir. Bu tür oyunlar çocukların enerji harcamasını ve sosyalleşmesini desteklese de, beceri kazanımı açısından sistematik tekrar ve geri bildirim yetersiz kalabilmektedir. Bu durum, özellikle hareket becerilerinin bilinçli olarak geliştirilmesinin hedeflendiği eğitim süreçlerinde önemli bir sınırlılık oluşturmaktadır. Kaynakları sınırlı eğitim ortamlarında ise yapılandırılmış aktif oyun, beceri odaklı beden eğitimi programlarına etkili ve uygulanabilir bir tamamlayıcı olarak öne çıkmaktadır. Donanım, alan ve süre kısıtlarının bulunduğu okullarda, yapılandırılmış oyun temelli etkinlikler sayesinde çocuklar hem eğlenerek öğrenmekte hem de temel hareket becerilerini geliştirme fırsatı bulmaktadır. Bu yaklaşım, öğretmenlerin sınırlı imkânlarla bile planlı ve hedefe yönelik bir hareket eğitimi sunmalarına olanak tanıırken, çocukların fiziksel, bilişsel ve duyuşsal gelişimlerini bütüncül bir biçimde desteklemektedir.

Yapılan bir araştırmanın bulguları, hareket eğitimi programlarında oyunlaştırılmış müdahalelerin pedagojik değerini destekler niteliktedir. Oyun davranışı–aktivite türü bileşimleri ile temel hareket becerileri arasında anlamlı ilişkiler olduğunun belirtmektedir. Çalışmada özellikle ekipman kullanılmadan gerçekleştirilen aktif oyunlara ayrılan görece daha fazla sürenin, toplam ve lokomotor beceri puanlarının daha yüksek olmasıyla ilişkili olduğu görülmüştür. Buna karşın, lokomotor ağırlıklı etkinliklere ayrılan görece daha fazla sürenin, toplam ve lokomotor beceri puanlarında düşüşle ilişkili olduğu belirlenmiştir. Öte yandan, aktivite düzeyi ve grup büyüklüğünün oyun

davranış bileşimleri ile beceriler arasında anlamlı bir ilişki ortaya koymadığı saptanmıştır (Foweather vd, 2021). Bu sonuçlar, özellikle teneffüs ve serbest zaman dilimlerinde belirli oyun davranışlarına katılımın, küçük yaş gruplarında temel hareket becerilerinin gelişimi açısından pedagojik açıdan önemli bir potansiyele sahip olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, elde edilen veriler nedensel çıkarımlar yapılmasına olanak tanımamaktadır. Bu nedenle, oyunlaştırılmış müdahalelerin hareket eğitimi programlarındaki etkilerini daha güçlü biçimde ortaya koyabilmek için boylamsal tasarımları da içeren, kapsamlı ve çok boyutlu gelecekteki araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Oyun temelli uygulamalar, temel hareket becerilerinin kazanılmasını desteklerken, çocukların öğrenme süreçlerine aktif katılımını sağlayarak içsel motivasyon ve öğrenme ilgisini artırmaktadır. Ayrıca, oyun temelli müdahaleler, çocukların özgüven, sorumluluk bilinci, takım çalışması ve iletişim becerilerinin gelişimlerine katkılar sunmaktadır. Öte yandan uygulama kalitesi, öğretmen yeterliliği ve program kaynaklarına erişim, oyun temelli hareket eğitimi programlarının başarısını doğrudan etkileyen temel faktörler olarak öne çıkmaktadır. Bu çerçevede, oyunlaştırılmış hareket eğitimi müdahaleleri, çocuk ve ergenlerin fiziksel, bilişsel ve sosyal gelişimlerini bütüncül biçimde destekleyen etkili bir pedagojik araç olarak değerlendirilmektedir.

Kaynakça

- Adamo, KB, Wilson, S., Harvey, AL, Grattan, KP, Naylor, PJ, Temple, VA ve Goldfield, GS (2016). Çocuk bakım ortamlarına müdahale etmek temel hareket becerisi gelişimini etkiler mi?. *Tıp ve Spor ve Egzersiz Bili-mi* , 48 (5), 926-932.
- Altınkök, M. (2015). Examining the effects of “activity education with coordination” on the development of balance and arm power in 6-year-old primary school children. *International Online Journal of Educational Sciences*, 7(4), 140-147.
- Aminikhah, B. ve Daneshmandi, H. (2024). The effect of six weeks corrective virtual game on balance and orientation in children with autism: A randomized controlled study. *Journal for Research in Sport Rehabilitation*, 11(22), 47-59.
- Angco, R. J. N., Caballero, M. M., Caumeran, R., Grijaldo Jr, A. ve Plasencia, N. R. (2025). A gamified instruction in teaching physical education: A meta-synthesis. *Human Behavior, Development & Society*, 26(1).
- Aracı, H. (2004). *Öğretmenler ve öğrenciler için okullarda beden eğitimi*. Nobel Yayın Dağıtım.
- Arufe-Giráldez, V., Sanmiguel-Rodríguez, A., Ramos-Álvarez, O. ve Navarro-Patón, R. (2022). Gamification in physical education: A systematic review. *Education Sciences*, 12(8), 540.
- Bakhtiar, S. (2014). Strategi pembelajaran, lokasi sekolah, dan kemampuan gerak dasar siswa sekolah dasar. *Jurnal Ilmu Pendidikan Universitas Negeri Malang*, 20(2), 107-424.
- Batista, K., Couto, J., Oliveira, M. ve Silva, R. (2018). Flexibility in Brazilian children and adolescents: A systematic review. *Revista Brasileira de Cine-antropometria e Desempenho Humano*, 20(4), 472-482.
- Brito, L., Araujo, S. ve Araujo, G. (2013). Does flexibility influence the ability to sit and rise from the floor? *American Journal of Physical Medicine & Rehabilitation*, 92(3), 241-247.
- Castañer, M., Camerino, O., Landry, P. ve Pares, N. (2016). Quality of physical activity of children in exergames: Sequential body movement analysis and its implications for interaction design. *International Journal of Human-Computer Studies*, 96, 67-78.
- Cocca, A., Espino Verdugo, F., Ródenas Cuenca, L. T. ve Cocca, M. (2020). Effect of a game-based physical education program on physical fitness and mental health in elementary school children. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 17(13), 4883.
- Çamlıyer, H. ve Çamlıyer, H. (2015). *Eğitim bütünlüğü içinde çocuk hareket eğitimi ve oyun* (4. baskı). Manisa: Kişisel Yayınları.

- Çetin, H. ve Flock, T. (1992). Vestibular sistemin kuvvete etkileri. *Spor Bilimleri Dergisi*, 3(1), 27-41.
- Çoruh, H., Korkmaz, N. H., Mutlu, S. U. ve Kurt, Ş. (2024). Beden eğitimi ve spor eğitiminde fiziksel aktivite için teknolojiyle oyunlaştırmanın önemi: Sistematik derleme. *Uluslararası Beden Eğitimi Spor ve Teknolojileri Dergisi*, 5(1), 1-9.
- Erkut, O. (2024) Hareket Eğitimi (Ediör Müngütay, S). Duvar Yayınları, ISBN: 978-625-6183-10-0
- Fernández-Vázquez, D., Navarro-López, V., Cano-de-la-Cuerda, R., Palacios-Ceña, D., Espada, M., Bores-García, D. ve Romero-Parra, N. (2024). Influence of virtual reality and gamification combined with practice teaching style in physical education on motor skills and students' perceived effort: A mixed-method intervention study. *Sustainability*, 16(4), 1584.
- Fowweather, L., Crotti, M., Foulkes, J. D., O'Dwyer, M. V., Utesch, T., Knowles, Z. R., Fairclough, S. J., Ridgers, N. D. ve Stratton, G. (2021). Foundational Movement Skills and Play Behaviors during Recess among Preschool Children: A Compositional Analysis. *Children*, 8(7), 543. <https://doi.org/10.3390/children8070543>
- Gallahue, D. L. (1996). *Developmental physical education for today's children*. Brown & Benchmark.
- Güngör, M., Alkış, M.B, Yıldırım, S. (2025) Hareket ve Spor Eğitiminde Güncel Yöntemler ve Geleceğin Trendleri, Spor Bilimlerinde Kuramsal ve Uygulamalı Yaklaşımlar (Editörler: Doç. Dr. Çağatay DERECELİ, Doç. Dr. Sermin AĞRALI ERMİŞ), Duvar Yayınları, 65-81.
- Haywood, K. ve Getchell, N. (2024). *Life span motor development*. Human Kinetics.
- Jefferson-Buchanan, R. (2022). Teaching fundamental movement skills through play-based pedagogy. *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, 93(8), 28-33.
- Kayapınar, F. (2002). 6-7 yaş grubu çocuklarda hareket eğitiminin çift el-göz koordinasyonu ve reaksiyon sürelerine etkisi (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Marmara Üniversitesi, Türkiye.
- Kayapınar, F. Ç. (2011). The effect of movement education program on static balance skills of pre-school children. *World Applied Sciences Journal*, 12(6), 871-876.
- Kırıcı, H. M. (2008). Okul öncesi eğitim kurumlarındaki 4-6 yaş grubu çocuklarda 8 haftalık hareket eğitiminin motor performanslarına etkisi (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Muğla Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Muğla.
- Kovar, S. K. (2004). *Elementary classroom teachers as movement educators*. McGraw-Hill.

- Koyuncu, F. G. (2024). *4 yaş grubunda temel hareket eğitiminin motor beceriler üzerine etkisi* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). İstanbul Gelişim Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- Kurt, Ş. (2025). *Okul öncesi çocuklarda hareket eğitimi ve exergame uygulamalarının görsel algı ve el-göz koordinasyonu becerilerine etkisinin incelenmesi* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Beden Eğitimi ve Spor Anabilim Dalı, Bursa.
- Li, L., Hew, K. F. ve Du, J. (2024). Gamification enhances student intrinsic motivation, perceptions of autonomy and relatedness, but minimal impact on competency: A meta-analysis and systematic review. *Educational Technology Research and Development*, 72(2), 765-796.
- Liu, B., Yan, Y., Jia, J., & Liu, Y. (2025). Okul öncesi çocuklarda temel hareket becerilerini geliştirmede aktif oyun, beceri odaklı beden eğitiminin yerini alabilir mi? Sistematik bir inceleme ve meta-analiz. *BMC Public Health*, 25 (1), 1399.
- Lolowang, D. M., Ihsan, F., Piri, N., Kumenap, E. E. ve Makadada, F. A. (2025). Innovative teaching methods in physical fitness education: Integrating technology and gamification to improve student engagement—a systematic review. *Retos*, 68, 1148-1163.
- Lowe, A. A. (2015). A cross-sectional comparison of flexibility and balance in children 10-14 years of age (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Ohio, ABD: Master Degree of Education in Exercise Science.
- Mo, W., Saibon, J. B., Li, Y., Li, J. ve He, Y. (2024). Effects of game-based physical education program on enjoyment in children and adolescents: A systematic review and meta-analysis. *BMC Public Health*, 24(1), 517.
- Muratlı, S. (2007). *Çocuk ve spor*. Nobel Yayın Dağıtım.
- Muratlı, S., Kalyoncu, O. ve Şahin, G. (2007). *Antrenman ve müsabaka* (ss. 68-75). Ladin Matbaası.
- Nalbant, Ö. (2020). *Çocuk, oyun ve hareket eğitimi*. Nobel Akademik Yayıncılık.
- O'Hagan, A. D., Behan, S., Peers, C., Belton, S., O'Connor, N. ve Issartel, J. (2022). Do our movement skills impact our cognitive skills? Exploring the relationship between cognitive function and fundamental movement skills in primary school children. *Journal of Science and Medicine in Sport*, 25(11), 871-877.
- Onyango, S., Zuilkowski, S. S., Kitsao-Wekulo, P., Nkumbula, N., Utzinger, J. ve Fink, G. (2021). Relative importance of early childhood development domains for schooling progression: Longitudinal evidence from the Zambia Early Childhood Development Project. *International Journal of Educational Development*, 85, 102445.

- Özbar, N. (2007). *Hareket eğitimi programının 4-6 yaş grubu çocuklarda motor beceri ve vücut kompozisyonu üzerine etkisinin incelenmesi* (Yayımlanmamış doktora tezi). Marmara Üniversitesi, Türkiye.
- Özer, D. ve Özer, K. (2000). *Çocuklarda motor gelişim*. Kazancı Kitap Ticaret A.Ş., İstanbul.
- Pañízková, J. ve Hills, A. P. (2000). *Childhood obesity: Prevention and treatment*. CRC Press.
- Parra-González, M. E., López-Belmonte, J., Segura-Robles, A. ve Moreno-Guerrero, A. J. (2021). Gamification and flipped learning and their influence on aspects related to the teaching-learning process. *Heliyon*, 7(2).
- Peker, A. T., Taşkın, M., Vural, M., Çoruh, Y. ve Zengin, S. (2019). Güreşçi Çocuklarda Bazı Koordinatif Yetenekler Arasındaki İlişkinin İncelenmesi. *Sportif Bakış: Spor ve Eğitim Bilimleri Dergisi*, 6(2), 132-142.
- Pınar, S. ve Erkut, O. (2000). *Artistik jimnastik yaş grupları gelişim programı*. G.S.G.M. Basımevi.
- Przysucha E, 2000. The comparison of balance performance between boys with and without developmental coordination disorder. (Master's Thesis). Lakehead University.
- Sal-de-Rellán, A., Hernández-Suárez, Á. ve Hernaiz-Sánchez, A. (2025). Gamification and motivation in adolescents: Systematic review from physical education. *Frontiers in Psychology*, 16, 1575104.
- Sotos-Martínez, V. J., Ferriz-Valero, A., García-Martínez, S. ve Tortosa-Martínez, J. (2024). The effects of gamification on the motivation and basic psychological needs of secondary school physical education students. *Physical Education and Sport Pedagogy*, 29(2), 160-176
- Valadi, S., Dehghanizadeh, J., Gabbard, C. ve Cairney, J. (2025). Effectiveness of affordances on physical literacy and quality of life: Investigating the nonlinear approach of fundamental movement skills and a selection of handball sports skills. *BMC Pediatrics*, 25(1), 575.
- Weiss, R. M. (1983). Modeling and motor performance: A development perspective. *Research Quarterly for Exercise and Sport*. M.C. Publishing Company.
- Yalfani, A., Bak, S. ve Asgarpoor, A. (2023). The effect of eight weeks of selected corrective games on the balance, proprioception, and changes in the arch of the foot in adolescent girls with pronation distortion syndrome. *Fizyoterapi Uzmanlık Dergisi*, 2(13), 113-126.
- Yamaner, F. ve Çalbiyık, M. (Ed.). (2021). *Çocuklarda motor gelişim ve oyun* (2. bs.). Nobel Akademik Yayıncılık.
- Zengin, S. ve Peker, A. T. (2019). Eğitsel Oyunların Zihinsel Engelli Çocukların Öfke Düzeylerine Etkisi. *Sportif Bakış: Spor ve Eğitim Bilimleri Dergisi*, 6(1), 29-41.